

JEDNA RODINA

nova

nový rodinný komediální seriál

JEDNA RODINA

VÍC RODIČŮ, VÍC LÁSKY

„Střídavá péče svede dohromady tři úplně odlišné rodiny. A to je zdrojem neuvěřitelně vtipných situací. I když jde často o nervy, hlavní je neztratit hlavu, ať už bydlíš s kýmkoliv a kdekoliv.“

Lucie Konečná, autorka

TÉMA STŘÍDAVÉ PÉČE ZASAHUJE DO ŽIVOTA STATISÍCŮ ČECHŮ ZÁSADNÍM ZPŮSOBEM. STŘÍDAVÁ PÉČE JE VOLBOU 70 % MUŽŮ, ALE JEN KAŽDÉ SEDMÉ ŽENY.

KREATIVNÍ PRODUCENTKA TV NOVA

LENA HANYCHOVÁ

„KAŽDÁ RODINA JE VÝJIMEČNÁ.“

Do televize jste přišla z reklamního prostředí. Co vás přimělo změnit obor a jaká to byla cesta?

Hraná tvorba je královská disciplína. Vyprávět příběhy je splněný sen. Reklama je příběh třiceti vteřin, bez kterých by na druhou stranu žádná komerční televize nepřežila. Nejsou to natolik odlišné světy. Na konci všeho je spokojený divák – klient. Kdysi jsem začínala na Barrandově jako asistent režie celovečerních filmů, takže je to vlastně návrat domů.

Máte bohaté zkušenosti s tvorbou kampaní pro neziskové organizace. Jedna rodina se zabývá střídavou péčí. Čím vás téma „střídavky“ zaujalo?

Všechna sociální témata mě extrémně zajímají. Střídavá péče je fenomén, který změnil klasickou rodinu. Rozvodem rodičovství nekončí a domov není 3 + 1, kde jste se narodili, domov jsou vztahy a lidi kolem vás. Žijeme v době, kdy se daleko víc než dřív zaměřujeme na blaho dětí. Možná tenhle model není pro všechny, ale já osobně mu fandím. Navíc spolupracujeme s odborníky, kteří se dlouhodobě věnují sociologii rodiny. Ze zahraničních studií jednoznačně vyplývá, že střídavá péče má v rámci porozvodové situace dětí mnohem lepší výsledky tzv. well being, což je cosi jako životní pohoda a spokojenost. Není to konec rodiny, je to vývoj rodiny.

Je to tedy vážné téma, ale Jedna rodina slibuje komediální žánr. Jak to jde dohromady?

Náš seriál neřeší smutné a dramatické příběhy, kdy se rodiče nedokážou domluvit. Naše rodiny žijí v modelu „vše pro děti“. Kombinujeme lehkost i závažnost. Chceme bavit, doba není jednoduchá, ale zároveň dát návod, jak vztahové karamboly přežít. Říkáme: „Střídavka není pro slabochy.“ Každý i banální konflikt ve střídavé péči roztočí kola vztahů a žádný postoj není úplně správný, pokaždé z něj někdo profituje a jiný se trápí. Za vším je ale snaha nastavit si život tak, aby byli všichni šťastní.

V čem bude Jedna rodina výjimečná oproti jiným seriálům?

Je to vztahový rodinný seriál, ale pozor – v Jedné rodině jde o sofistikovaný systém. Kdo jím žije, dobře ví, že v zásadě platí, že pokud selže jeden článek v systému, rozpadne se celá střídavá péče. Každá rodina je výjimečná a teď jich několik spojte dohromady a přežijte! Jsem si jistá, že toto téma přinese společenskou debatu, a to znamená, že je to téma dobré!

AUTORKA NÁMĚTU A SCENÁRISTKA

LUCIE KONEČNÁ

Jak vznikl nápad na napsání seriálu Jedna rodina?

Prvotním impulsem k napsání seriálu o střídavé péči byla naše babička s Alzheimerem, kterou máme ve střídavé péči. Původně jsem chtěla psát o střídavce seniora, ale přišlo mi to málo, navíc ty situace se stále opakují a hází to „málo materiálu“. Pak se kolem mě začaly množit rozvody a kamarádky často zvolily střídavou péči. Takže jsem měla informace, a hlavně emoce z první ruky. To už nešlo nesepsat!

Jak se bude seriál střídavé péči věnovat? Kam až nechá diváka nahlédnout?

Střídavá péče není pro každého, a pokud je soudně nařízená, může se z ní stát i peklo. My ale píšeme příběh, ve kterém dospělí mají dost rozumu na to, aby se snažili poskytnout svým dětem co nejlepší domov. Vlastně domovy dva. To ale neznamená, že je to červená knihovna. Jen se na naše hrdiny snažíme dívat s pochopením a humorem. Každý z nich prožívá něco jiného: hledání partnera, nedostatek peněz, ztrátu iluzí, pubertu, nsnáze s podnikáním, vášnivý sex, radost z dětí. Divák bude mít občas pocit voyera, protože ho necháme nahlédnout i do výsostně soukromých situací.

V Jedné rodině se objevuje i dost dětských rolí. Jak jste k nim přistupovala?

Velké plus vidím v tom, že děti tu nefungují jako „doplňek“, ale mají vlastní dramatické linky. Právě ony jsou často hybateli děje a dospělí místo sebe řeší jejich problémy.

A jací naopak budou seriáloví rodiče?

Chceme divákům ukázat ten šťastnější model střídavé péče, který funguje. Naši rodiče totiž pochopili, že pokud chtějí mít šťastné děti, musí potlačit svá ega a spolupracovat. Bez toho to nejde.

Měla jste „v merku“ nějaké herecké představitele? Psala jste někomu roli na míru?

Na hereckém obsazení jsme od začátku spolupracovali s režisérem i producenty, takže můžu říct, že máme snový cast. Při psaní jsem v roli Karla viděla Tomáše Jeřábka a on ji skutečně hraje. To se málokdy povede. Když můžete někomu psát přímo na tělo, je to pro autora velká pomoc a radost.

REŽISÉR

DAN WLODARCZYK

Co vás na námětu *Jedné rodiny* nejvíce zaujalo?

Byly to především scénáře, u kterých jsem se už při čtení hrozně bavil. Když jsem dal první díl přečíst manželce, která je scenáristka, tak i ona řekla, že je to dobré a že bych do toho měl jít. My se takto o projektech společně radíme, protože spolu nejenže žijeme, ale oba jsme z branže. Přišlo mi to zábavné a líbilo se mi, že to je komediální, protože těch komedií mám ve svém portfoliu poměrně málo. Je to pro mě velké osvěžení. Živím se tím, že točím pořád nějaké vraždy: uškrcení, ubodání, prostě kriminálky. Ne, že by ty mordy zábavné nebyly, ale alespoň mám možnost vykročit i někam jinam. Také se mi líbí to, že je to seriál o současných vztazích, téma střídaté péče ho obzvláštěňuje, ale zároveň je řešeno s nadhledem a člověk v tom poznává sám sebe. A myslím, že se v něm najdou i diváci. Rozhodně to není seriál jen pro rozvedené lidi, ale pro všechny, protože situace, které v něm jsou, jsou ve všech rodinách stejné.

Jeden z posledních projektů, na kterém jste se podílel, byla minisérie *Jitřní záře*, kde se také řešila výchova dětí, ale jednalo se o čistě dramatické zpracování. Byl tedy tento posun mezi žánry pro vás určitá výzva?

Výzva je asi trochu silné slovo, tak bych to asi neřekl, ale komedie jako žánr pro mě lákavý je. Je to těžký žánr, má svá vlastní pravidla, která jsou jednak už v samotném scénáři, ale jednak i ve vedení herců na place, protože tam pracujete s jiným tempem. Když bych to řekl úplně banálně, tak když chcete dramatic-

ký vážný film, tak stačí, když vám venku prší na okno a hrdina si u toho stěžuje, že má těžký život. U komedie si s tímto ale nevystačíte, vše musí mnohem více odsýpat. Druhá věc je, že seriály se oproti filmům točí v poměrně rychlém organizačním a výrobním tempu, takže větší výzvou je najít ve scénářích pointu, správně jí pojmenovat, nechat zahrát a natočit. Samozřejmě, že každá ta scéna by měla k něčemu směřovat, nemůže to jít tzv. do „tří teček“. Realizačně to tedy pro mě zajímavé je, a proto jsem také do toho šel.

Důležitou složkou na place jsou v tomto případě děti, kolem kterých se rodina točí. Jak spolupráce s dětskými herci probíhá? Je obtížné je na place ukočírovat?

Tím, že jsem seriál rozjížděl, bylo pro mě bonusem to, že jsem měl důvěru producentů, kteří mi nechali relativně volnou ruku v tom, koho chci v seriálu mít. Herecké obsazení, stejně jako tomu bylo u *Jitřní záře*, je perfektní. Jsou tam herci, se kterými jsem už měl možnost v rámci jiných projektů spolupracovat, např. s Pavlem Zedníčkem a Terezou Kostkovou. S Filipem Blažkem jsme se kdysi také potkali na nějaké lehké vztahové komedii. Takže bylo bezvadné, že jsem mohl opět pracovat s lidmi, se kterými už máme vybudovanou vzájemnou důvěru a víme, co od sebe můžeme vzájemně očekávat. Ale třeba Tomáše Jeřábka si pro roli vyžádaly scenáristky, protože mu tu roli psaly tak trochu na tělo. A ačkoli jsem s ním dosud nikdy nepracoval, tak jsem jásal, protože je skvělý a sám jsem na něj byl zvědavý. Co se dětských rolí týče, tak tam je to trochu složitější. U nich musíte vždy dělat kompletně nový casting, protože i když máte nějakého dětského herce vyzkoušeného,

tak za rok se může stát, že z něho bude úplně jiná osobnost. Děti se zkrátka vyvíjejí rychleji, tam mám dokonce občas pocit, že se u nich ten věk, resp. ta změna, počítá stejně jako u psů – jeden rok představuje sedm let. Může se stát, že ještě včera to byl roztomilý chlapeček a dnes je z něho přidržený nesnesitelný puberták s rašícím knírkem. Teď samozřejmě přeháním, nestalo se mi to, ale funguje to u nich zkrátka jinak.

Jedno z dětí je i malé miminko Mikeš...

To samé platí i u miminek. Když jsme seriál začínali točit, tak mu byly čtyři měsíce. V tom věku dítě ještě nemá žádnou osobnost, jenom kouká, co se okolo něho děje, je mu jedno, kdo ho kam přenáší a reaguje na to, že má hlad, je mu zima nebo horko, jinak je hodné. Za sedm měsíců z něho ale už bude jedenáctiměsíční dítě, které už některé ty herce může odmítat a rozeřve se. Castingy na dětské hrdiny byly asi nejdělsí, dělalo se více kol a bylo to náročné i v tom, že některé postavy mají v seriálu specifické koníčky. Například Eliška a Johan měly umět tančovat. To znamená, že se na ně musel koukat i náš choreograf Tomáš Slaviček. Takže se s nimi musely trénovat i tance a celé to trvalo asi dva měsíce. Procházeli tanečními zkouškami a my jsme s Tomášem konzultovali, které dítě nejen dobře hraje, ale které je také schopné fungovat choreograficky, protože Eliška má vyhrávat soutěže ve společenských tancích, a ne každé dítě zvládne odtančit sambu a rumbu. Kdybych to měl hrát já, tak to dopadne špatně, protože já jsem z tanečních musel utéct. V seriálu ale nakonec máme malé profíky, ze kterých jsme všichni nadšení.

PETRU,

současnou manželku KARLA, bývalou manželku FILIPA,
hraje

TEREZA KOSTKOVÁ

„JSEM MÁMA, DVOUPOKUSOVÁ MANŽELKA,
NEJSEM NIJAK PŘESLAZENÁ ROMANTIČKA, ALE SLADKÉ MĚ
ŽIVÍ – TAKŽE JO, MÁM VLASTNĚ SLADKÝ ŽIVOT!“**V Jedné rodině si střídáte čtyři děti, vlastní i nevlastní. Dokážete si takovou situaci představit i ve skutečnosti, mít takto početnou rodinu?**

Já si to nemusím představovat, já to takto ve skutečném životě mám. Dokonce jsem vždycky ve svých vztazích, ať už mám na mysli své první manželství, nebo i teď to druhé, se svým stávajícím manželem Jakubem, měla ještě děti z předchozího manželství toho partnera. A přestože to nebylo tak, že bychom měli soudem ustanovenou střídavou péči, bylo to vždy na základě vzájemné dohody tatíneků s maminkami dětí. Mezi mou zkušeností a mou postavou není tedy takový rozdíl. Samozřejmě se liší situace, partneři, počet dětí a okolnosti, ale tohle je pro mě naprosto normální věc.

Jak vy osobně vnímáte soudem stanovenou střídavou péči, což je případ aktérů Jedné rodiny?

Nikdy jsem takovou situaci nemusela řešit, zažila jsem vždy jen oboustrannou dohodu. Je to asi v každém případě hodně individuální, záleží vždy na dětech a rodičích, ale pokud mám mluvit sama za sebe a jak vnímám dětskou duši, a i jakou mám zkušenost ze svého okolí, kde taková situace je, tak málokdy to mohu hodnotit jako vysloveně přínosné a dobré. Většinou právě pro ty děti. Zvláště pokud to není mezi jejich rodiči úplně harmonické. A když to naopak harmonické

je, tak střídavá péče soudem nemusí být nařízena, protože se rodiče jsou zkrátka schopni mezi sebou domluvit. Její přívrženec tedy rozhodně nejsem. Ale to není případ našeho seriálu, protože ten má laskavý a komediální nádech, byť s velmi pravdivými životními situacemi. My v něm jsme všichni takoví fajn rodiče a situace, které řešíme nejsou tak vyhocené, jakkoli se také dotýkáme i těch velmi krajních. Několik takových opravdu extrémních případů znám, ke střídání dětí dochází hned po několika málo dnech, a to je opravdu nešťastná situace, jak pro ty rodiče, tak pro ty děti. Určitě si myslím, že to vždycky stojí za důkladné zvážení než se do něčeho podobného pustit. Ale jak už jsem řekla, o tom náš seriál není. Věnujeme se v něm těm běžným lidským věcem a situacím. Těm, ke kterým zkrátka běžně dochází, když jsou rodiny promíchané, je v nich rozvod, nový sňatek, bývalí partneři, noví partneři... To všechno naše společnost zná a myslím, že na to Jedna rodina nahlíží laskavě a pravdivě.

Jak byste svou postavu Petry Tejkalové popsala?

Je to fajn ženská, lidi okolo sebe má ráda a chce, aby měla i s bývalými partnery hezké vztahy. Je také tolerantní. V zásadě může působit jako osoba, které záleží na harmonii, což ale neznamená, že to je takto bráno i z druhé strany. Když ale máte někoho, kdo nesouhlasí s její přítomností v novém vztahu a mluvíme

v tomto případě o postavě Kláry, bývalé ženy Karla, tak pak i ta její snaha o nastolení harmonie může vést ke střetům. Jakkoli to ona myslí dobře, ne každý to zkrátka takto akceptuje a pak z toho vznikají jak vtipné, tak i závažnější situace. Není to ale jen o tom, jaké naše seriálové postavy jsou, ale spíše o tom, jak je vnímají právě ostatní. V zásadě si ale myslím, že Petra je správná máma, která se snaží si ke všem dětem hledat cestu. Je hodně přímá, což taky někdy může někomu působit trable, ale tím je to vlastně celé více zábavné.

Petra se v seriálu rozhodla změnit práci, začala doma vyrábět marmelády. Celkově je taková pečující. Jste ji podobná v běžném životě?

Musím říct, že mě těší, že si mě pro tu roli vybrali. A baví mě, že budu „marmeládovnice“, protože tou jsem ještě nebyla. A ještě jsme začali točit v sezóně zavařování! Sama jsem už zkoušela hodně věcí, ale zrovna zavařování džemů a marmelád ještě ne. Jinak hodně ráda pečů a vařím, dělám sirupy a všechno možné. S Petrou jsme si vlastně v mnoha ohledech hodně podobné! Něco je samozřejmě trochu jinak, a to mě právě baví hledat – třeba energii nebo další příběhové linky. Ale ta láska k rodině a to, že její hlavní báze právě tkví v rodině, vztazích, upřímnosti a pravdě jednoho k druhému a i v tom rodinném krbu, aby bylo teplo, uvařeno, najedeno a lidi byli spokojeni, to myslím máme společné.

Zmínila jste, že jste si také prošla rozvodem a sama jste také musela řešit situaci, kdy jste seznamovala vašeho syna s novým partnerem. Přistupovala jste k těmto věcem spíše intuitivně, nebo jste zjišťovala, jak nejlépe takové situace řešit a jak je vhodné v těchto případech se svým dítětem komunikovat?

Mohu říct, že už jsem díkybohu v takovém věku, kdy člověk ví, že intuice není něco, co by v sobě neobsahovalo znalost nebo zkušenost. Můj syn je jednou z mých nejbližších bytostí a troufám si říct, že ho znám opravdu dobře a stejně tak dobře znám i sebe. A tuto znalost žádná publikace neobsáhne. Neexistuje rádce, který by řekl, jak to má řešit Tereza s Tondou, neřkuli s novým partnerem. Tohle je pro mě tedy věc zkušenosti, intuice, i víry v tu momentální situaci. Také to závisí i na novém partnerovi, tedy na mém současném muži Jakubovi. I tam je proměnná, jak se zachová. Vše ale uvidíme i v seriálu – jak se chovají jednotlivé složky.

Není jen jedna správná univerzální cesta. Důležité je najít způsob, který je harmonický a nejvíce funkční. A to je právě na tom to zajímavé. V životě se držím jedné základní věci a tou je pravda. Vůči dítěti, partnerovi i sobě. I to je styčný bod, co máme s Petrou. Tím neříkám, že to člověk s takovým přístupem vždycky trefí, ale je dobré takový být a pokoušet se o to. Pak už jde vždycky jen o to, jak to přijme jeho okolí.

Co je podle vás hlavní poselství Jedné rodiny, které si z něho mohou diváci vzít?

Ta látka se nám všem líbila už od první čtené zkoušky a za sebe mohu říct, že mě to opravdu velmi chytilo za srdce. A mám už za sebou tolik zkušeností, že vím, že právě tohle je nakonec na práci hodně znát. Je to podobné jako s jídlem. Na něm také poznáte, když je uvařené s láskou. Je to stejné jako při vaření marmelády. Máme skvělé ingredience, ale jestli ta marmeláda bude divákům nakonec chutnat, to nevím, protože každý má tu chuť jinou. My ale určitě vaříme tak, jak nejlépe umíme. A uvidíme, co to přinese, co si z toho lidé vyberou.

KARLA,

současného manžela PETRY, bývalého muže KLÁRY,
hraje

TOMÁŠ JEŘÁBEK

„PŘÍRODA JE DOKONALÁ, JEN MY JÍ TO OBČAS KAZÍME.
ZROVNA JÁ TEĎ ALE NE, PROTOŽE MÁM DOKONALE
NEDOKONALOU RODINU.“**Kdo a jaký je Karel Tejkal?**

Profesor biologie, učí na gymnáziu a já o něm říkám, že má takovou mírnou autistickou poruchu. Ono je to trochu zavádějící a pan režisér s tím tedy úplně nesouhlasí. Karel žije v takové své bublině, má rád svoji práci, má rád biologii a do toho, bohužel pro něj, musí řešit i spoustu věcí okolo. Což je pro tu roli i celkem výhodné, protože je vlastně i trochu zmatený, ale nedá se říci, že by byl úplně mimo. Má rád svoji bublinu a ve chvíli, kdy mu jí někdo naruší nebo z ní musí vystoupit, protože musí řešit věci, které je nutné řešit, tak je z toho trochu nešťastný.

Má ale také, jak se říká, daleko více v hlavě než v rukách. Není zkrátka úplně zdatným kutilem. Jak jste na tom s kutilstvem v osobním životě vy?

Úplně stejně. Tvrdím o sobě, že jsem manuálně zakletý.

Karel Tejkal má i svého netradičního mazlíčka. Jak jste na tom ve vztahu k pavoukům?

Všichni z toho měli velkou hrůzu, jak na to budou herci reagovat, ale já se naštěstí pavouků neštítím. Úplně jiný případ jsou pro mě ale hadi. S pavouky je to u mě dobré. Představa, že bych měl sklípkana držet v ruce, se mi úplně nelíbí, ale i to bych asi zvládnul.

Hlavním tématem je střídavá péče. Jaký je váš pohled na ni?

Je to jedna z variant, když dva lidé dojdou k tomu, že spolu zkrátka nemohou žít a rozvedou se nebo rozejdou. Střídavá péče je pak jednou z možností, jak situaci řešit, myslím tím péči o děti. Já k ní mám vlastně pozitivní vztah. Naštěstí s ní nemám osobní zkušenost, ale myslím si, že zkrátka představuje možnost, jak bezvýhodnou situaci řešit. Samozřejmě, že každému vyhovovat nemusí, ale myslím si, že v dnešní době už je toto řešení celkem běžné a populární.

Když jste se nastěhoval ke své současné manželce, tak jejímu synovi bylo 13 let, takže vám ta role nevlastního otce není až tak cizí. Bylo to sžívání na začátku krušnější nebo mělo hladký průběh?

Bylo. Já už jsem to v několika rozhovorech zmiňoval, ale klidně to zopakuji, protože to je nejvýstižnější. Pro mě to byla obrovská zkušenost a jsem za ni doteď rád. Bylo to hodně náročné až do té doby, kdy jsem pochopil, že si nemohu hrát na tatínka, ale že mám být spíše tím starším kámošem. A až v tu chvíli to začalo fungovat.

Vaše seriálová postava má také nevlastního třináctiletého syna. Poznával jste se v některých těch situacích?

S mým seriálovým nevlastním synem Vaškem jsme zatím toho spolu moc k řešení neměli. Máme takový ten vztah, že jsme si úplně k sobě cestu nenašli a probíhá to tak, že se sami sobě navzájem spíše vyhýbáme. Spíše mě ignoruje a nemá mě moc rád. Já bych s ním i třeba kamarád byl, ale zatím to moc nejde. Tak doufám, že se to v dalších dílech změní.

Čím si myslíte, že by tento seriál mohl diváky nejvíce zaujmout?

Nejvíce mě bavilo, že spousta jiných seriálů je o vztazích zasazených do různých prostředí: je tu hodně kriminálek, hodně se točily seriály z lékařského prostředí pak jsou tu samozřejmě vztahovky. Ale v případě Jedné rodiny je přidaná hodnota v dětech, v té střídavé péči. To si myslím že je hodně nové, v tom seriálu je na to velký fokus, a proto si myslím, že by to mohlo diváky bavit.

KLÁRU,

bývalou ženu KARLA,
hraje

ZUZANA VEJVODOVÁ

„PŘIŠLA JSEM NA SVĚT, ABYCH PŘELÉZALA PŘES PŘEKÁŽKY —
A POŘÁD ČEKÁM, ŽE MĚ JEDNOU NĚKDO PŘENESE!“**Jaká je podle vás Klára?**

Klára je pečlivá, starostlivá, uklidňuje ji, když má věci pod kontrolou, je milující maminkou. Možná je někdy přehnaně úzkostlivá. Takhle Kláru vidím já. Ale tyto vlastnosti, myslím, patří k mateřství obecně, a protože jsem sama maminkou, v lecčems Kláře dobře rozumím.

V příběhu Jedné rodiny ale trochu „bojuje“ s postavou Petry, kterou ztvárňuje Tereza Kostková...

Kdo ví, jak bych se chovala já, kdybych byla v její situaci. Těžko se to soudí, protože jsem nic podobného nezažila. A ani to soudit nechci. Není lehké vypořádat se se soužitím tak velké rodiny, která vznikne tím, že se přeskupí partneři a především děti.

Díky tomu přeskupení právě řeší střídavou péči. Jaký na ni máte názor?

To je také těžko soudit. Žiji se svým mužem, ale dítě mám s bývalým partnerem. My jsme se dokázali domluvit a nemuseli jsme nic řešit přes úřady a soudy.

Znám proto tuto situaci jen v rámci slušné a férové dohody mezi dvěma lidmi. Nežijeme klasickou střídavou péčí, takže je to věc, kterou si vlastně nedokážu představit. Ale chápu, že to spoustě lidem a dětem může vyhovovat. Ale může to být i obráceně. Neexistuje na to univerzální odpověď.

Vyozorovala jste, i třeba díky natáčení, co dělat, aby taková péče byla pro děti co nejlehčí nebo naopak?

Myslím, že to platí obecně ať už ve střídavé péči nebo jakémkoli vztahu dvou lidí, co spolu mají dítě a rozešli se... Ideální dle mého je, aby vztah mezi rodiči dospěl na kamarádskou úroveň, aby děti nezažívaly trvalý stres a napětí mezi mámou a tátou.

A nedělá právě Klára takové rozbroje mezi dětmi a rodiči?

Klára se ocitá v docela nelehkých situacích, ať už se to týká financí nebo vztahů. Jediná z těch dospěláků v příběhu zůstala sama, ostatní mají nové partnery. A to je situace opravdu těžká, a ne vždy je člověk při-

praven a dobře naladěn, aby situace spojené s bývalým partnerem nebo jeho novou rodinou zvládal komfortně a na jedničku.

Klára se rozhodne svého partnera hledat na seznamce. Přihlásila jste se na ni někdy sama?

Bála bych se, asi bych měla pocit, že anonymita a tím pádem možnost o sobě navykládat cokoli je tak veliká, že bych do toho nikdy nešla. Ale je to relevantní možnost, jak se seznámit a spoustě lidem to i vyšlo.

V čem vás Jedna rodina nejvíc baví?

Myslím, že je to jiskřivé téma pro širokou společnost, která toto v životě řeší – rozpad manželství a následná péče o děti. A je skvělé, že jsou situace v příběhu vyprávěny i z pohledu dětí, nejen rodičů. To dává seriálu pestrost a autenticitu.

NORIKU,

současnou ženu FILIPA,
hraje

BERENIKA KOHOUTOVÁ

„ŽIVOT JE JÍZDA, MÍT DÍTĚ JE JÍZDA, JEN NĚKDY NE VPŘED,
ALE POŘÁD DOKOLA, AŽ Z TOHO JDE ČLOVĚKU HLAVA KOLEM.“**Jak byste popsala postavu Noriky?**

Norika je čerstvá matka, takže má spoustu smíšených pocitů a emocí a trochu inklinuje k úzkostlivosti.

Jste si v něčem s Norikou podobné?

Norika předtím, než byla těhotná, tak byla tak trochu jiná – bezstarostná, trochu od rány. I proto se s ní možná Filip dal dohromady. To jsou podobné rysy, které spolu máme. Ale co se týče mateřství, v tom jsem nikdy moc úzkostlivá nebyla a naštěstí jsem neměla ani žádné problémy s psychózami.

Jak tedy vy osobně přistupujete k mateřství?

Přirozeně. Nejradši bych nikoho nevychovala, ale občas se to asi musí. Naše dcera je ve věku, kdy si právě určuje hranice, takže jako rodiče bychom jí měli říkat, co se dělá, co nedělá, co se dělat musí... Dokud neohrožuje jiné lidi a nechová se strašně, snažíme se ji moc nekorrigovat. Ale samozřejmě takové to čištění zubů a mytí, tak to dodržujeme, i když jsou kolem toho šílené scény.

Měla jste podobnou výchovu i vy osobně?

Samozřejmě si nepamatuji moc, co bylo, když mi byly tři nebo čtyři roky, ale jak znám svoji mámu, tak to asi byla podobná volnomyšlenkářská výchova.

Jaký máte názor na střídavou péči?

Záleží na povaze dětí, kterých by se týkala. Některé to mohou dát, některé to spíš nedají. Což se nemusí projevovat hned. Ale jak už jsem sama rodič, tak je mi jasné, že děti rodičům stejně nakonec všechno vyčtou. Pokud se nerozvedete, tak jste měli doma dusno, pokud se rozvedete, tak jste se rozvedli... Posuzovala bych to spíš individuálně než obecně.

Hrajete partnerku Filipa Blažka, ale není to poprvé, co spolu hrajete.

Je to tak, hrála jsem mu kdysi v jednom seriálu dceru. A teď spolu hrajeme v představení Brouk v hlavě, ale tam se moc nepotkáváme.

V Jedné rodině se díky vašim postavám otevírá téma mezigeneračního bydlení – Norika bydlí s tchánem. Dokážete si to představit i v reálném životě?

Ne. Myslím, že bych nemohla bydlet ani s nejlepší kamarádkou na život a na smrt. Podle mě to není zdravé.

Jaké nejsilnější téma seriál Jedna rodina nese?

Hodně lidí se potýká se střídavou péčí a problémy, které vzniknou právě rozvodem nebo rozchodem. Často to dává vzniknout vtipným situacím, ale bohužel nejen těm. Proto se v tom mnoho diváků může najít.

FILIPA,

bývalého muže PETRY, současného manžela NORIKY,
hraje

FILIP BLAŽEK

„VŠECHNO MÁ VŽDYCKY ŘEŠENÍ, KDYŽ NE TO NEJLEPŠÍ,
TAK URČITĚ TO DRUHÉ NEJLEPŠÍ!“**Jak byste popsal seriálového Filipa? Jaký podle vás je?**

Je to klasický otec od rodiny, rozvedený táta, který má novou manželku. Dělá výškové práce, je to takový milý drsňák, sportovec.

Jste si povahově podobní?

Také jsem tátou od několika dětí, sportovec jsem taky. V tomto základu si určitě podobní jsme.

Jedním z podtitulů seriálu je, že i když půjde často o nervy, hlavní je neztratit hlavu. Jak to máte vy ve vztahu ke svým dětem? Jste klidás, nebo spíše nervák?

To asi vždycky záleží na situaci. Člověk dokáže být klidás a milý, ale umím si představit, že v určitých situacích je člověk i cholerik. Já sám si ale neumím představit, že bych střídavou péčí takhle se všemi dával, že bych si na to zvykl.

Střídavá péče je ale ústředním motivem Jedné rodiny. Jaký na ni máte tedy pohled?

Určitě je dobře, když lidé, kterých se týká, spolu tímto způsobem komunikují a zároveň to považují za velké štěstí, když se to sejde tak, jako je tomu v tomto seriálu. Myslím, že v realitě to je ale trochu jiné, někdo tomu může být nakloněn, ale někdo to naopak může z duše nenávidět. Umím si živě představit, že to nebude až taková procházka růžovou zahradou, jako je tomu v našem seriálu. Samozřejmě i v něm bude celá řada konfliktů a různých situací.

V seriálu máte i malé miminko, dokážete si představit, že byste měl doma ještě takhle malé dítě?

Umím si to představit, dokonce jsem i chtěl ještě čtvrté dítě, ale člověk už možná začne být tro-

chu pohodlnější. Přeci jen už mi je vlastně skoro padesát, to už si chce člověk toho života i trochu užívat. A proto, abych se nenudil, tak jsem si pořídil čtyřnohé dítě. Takže teď jsem v jednom kole, ráno musím stíhat běhat se psíkem, brát ji s sebou, aby si zvykla a nebyla pořád jen někde zavřená a člověk se jí trochu i věnoval. Myslím, že jsem si na sebe upletl pěkný bič. Takže vlastně dítě mám. Ale zase až vyroste, tak z ní bude takový správný sportovní parťák a na to se těším.

V seriálu vaše postava trénuje kluky v parkouru. V něm jsou občas až kaskadérské kousky. Jak vám je tato disciplína blízká? Máte rád adrenalin?

Já mám rád jakýkoli sport. Samozřejmě, že za mých mladých let tyto věci nebyly, ale umím si představit, že zrovna tohle by mě bavilo a lákalo, takhle zvláštní gym-

nastika a akrobacie ulice. Já nevím, co všechno ti kluci předvádějí, ale strašně dobře se na to kouká. A ještě o to víc, když je to pak využito v nějakých akčních filmech, tak je to fakt skvostné a fakt to obdivuji. Takže mě by to rozhodně bavilo. A pak samozřejmě i další kaskadérské věci jako rvačky a podobně. Proto už taky mnoho let koketuju s kontaktními sporty, hlavně tedy kvůli tomu, aby se člověk udržoval. To se ani nedá říct, že by je člověk skutečně dělal, když se pak skutečně nepere a neabsolvuje zápasy, takže je to hlavně na udržení kondice. Ale umím si představit, že by mě to bavilo, kdyby to všechno přišlo o třicet let dřív, tak by to bylo skvělý.

Z těch kontaktních sportů máte rád hlavně thajský box. Šel byste třeba i do nějakého skutečného zápasu?

Už se obávám, že je na to pozdě. Samozřejmě bych si to zkusil, ale nejsem si jistý, že bych dokázal sebe stoprocentně přesvědčit a namotivovat tak, jak to ti kluci mají, že do ringu jdou s tím, že soupeře určitě rozsekají. Tak nevím, jestli bych tuhle stoprocentní mysl dokázal mít, ale rozhodně bych si to zkusil, proč ne. Ale i když projdete třeba jen nějakým tvrdým sparringem, tak ono to i kolikrát bohatě stačí.

Co byla pro vás osobně největší výzva, co se těch kaskadérských kousků týče?

Člověk u toho pak stejně pochopí, že to je trošičku hazard, protože opravdoví kaskadéři vědí přesně, kde je hranice, nebo aspoň většinou. U nás je to pořád malinko hazard. Samozřejmě, že mě baví hrát rvačky, ale občas se někdo zapomene, nebo to dělají lidi, kteří právě kaskadéři nejsou, takže vás někdo začne opravdu tlouct. To se mi párkrát taky stalo. Pak říkám: „Tak ted' já, jo?“ A říkám taky: „Řekl ti někdo, že to je jenom jako?“ A takové věci se občas opravdu stávaly. Kupodivu ale pro mě byla nejriskantnější věc, když jsem řídil auto a z něho za jízdy vyskakovali lidé. Tak to bylo asi nejvíc vošajstlich, protože vybrat správné místo a rychlost, tak toho jsem se opravdu bál, aby se někomu něco nestalo. Navíc nešlo o kaskadéry, ale herce.

Dalo by se říct, že když máte možnost, tak se nenecháte zastoupit dablérem a natočíte tu scénu sám?

Už spíš jen výjimečně, jen když by to bylo pro dobro věci. Navíc jsem za poslední dobu nedělal nic pro mě tak blízkého, že bych dokázal třeba z baráku spadnout do krabic, nebo něco takového. To bych asi nedělal. Ono to přeci jenom zas taková sranda není a když do těch krabic dopadnete ve špatné pozici, tak si stejně dáte na tlamu. A v mém věku, aby mě pak vůbec někdo odtamtud posbíral, nebo alespoň někam smetl, abych nepřekážel.

Bál jste se někdy v těchto situacích o svůj život?

Bez toho strachu to ani není ono. To by člověk musel být obrovský magor a hazardér. Samozřejmě, že jsem se bál. Například když jsem skákal ze čtyř a půl kilometru nebo když jsem skákal na takové té mechanické kladce, že letíte z deseti metrů hlavou dolů a če-

káte, že jestli se to fakt zastaví, když říkali, že se to zastaví. Je to takové příjemné chvění, já tomu stavu říkám, že mě lechtá žaludek. Ale v mém podání je to vlastně vždycky poměrně hazard.

Filip je v seriálu poměrně i kutil. Na svém domečku si vše dělá sám. Jak jste na tom v osobním životě s kutilstvem vy?

Všichni jsme tak trochu kutilové, otázkou je, co z toho nakonec vzejde. Měl jsem možnost si před školou trochu čuchnout k truhlářině, když jsem se napoprve nedostal na konzervatoř. To mě dodnes trochu mrzí, že jsem si to nedodělal. V té době jsem ale byl ještě šikovný. I když ono to asi není ani tak o té šikovnosti, jako o procesech, které má člověk v hlavě, aby si práci líp rozložil a naplánoval. Kromě toho, že to samozřejmě musí i umět. Teď když si ale něco vymyslím, tak nad tím půl hodiny přemýšlím a medituju, jak to vlastně udělám, jakým způsobem by bylo nejlepší spojit dvě dřeva dohromady. Předtím to šlo úplně snadno, ale to je pryč. Ale občas něco takhle udělám a rád. Nedávno jsem si i splnil svůj dětský sen, když jsem bagroval. A to byla pro mě úplná paráda. To je tak čistá hlava! Dokonce jsem přemýšlel i o tom, že si dodělám papíry na traktor. Můj kamarád má takový velký kolchoz a já mu závidím, jak mu tam jezdí takový ty velký traktory a říkal jsem si, že mu tam snad půjdu dělat o žních, abych si vyčistil hlavu. Já věřím, že se to jednou povede, jak se na to těším. Já celkově k těm strojům tíhnu.

Celkově tíhnete ke strojům, jako jsou auta a motorky?

Motorky a auta mám samozřejmě rád, asi jako každý chlap nebo kluk. Vždyť my chlapi jsme vlastně furt kluci.

Co je pro vás hlavním poselstvím Jedné rodiny?

Myslím si, že dnes už je pro mnohé tato situace vlastně denním chlebem. Je hodně rozvedených manželství, která musí tuto problematiku řešit, takže se na seriál rádi podívají a třeba v něm najdou pozitivní strunku, která by se do života hodila každému. A samozřejmě by bylo úplně super, kdyby takhle dokázali fungovat. Všem bych to moc přál, i když mi je jasné, že to tak asi nebude vždy a všude, takhle milý, hezký a sem tam i vtipný. Ale třeba jo, možná to jen vidím všechno černě.

MARTINU (17 LET)

hraje

DENISA BISKUPOVÁ

„ŽIVOT I Maturu mám před sebou
a lehce tuším, co vlastně chci.“

Rodiče: PETRA a FILIP

Diváci vás znají z Pana profesora nebo Jitřní záře. Se kterou z těch postav máte nejvíce společného? S Lenkou, Jitřenkou, anebo právě Martinou, kterou hrajete v Jedné rodině?

Těžko říct, protože každá ta postava je jiná, a v tom mám velké štěstí. Asi nejvíce s Jitřní září, tím, jak byla odvážná. Ale možná když jsem byla v pubertě, tak možná právě s Martinou, to jsem měla také takové výkyvy.

Jaká tedy Martina podle vás je?

Je drsná, docela rázná, je právě v pubertě, takže má různé výkyvy nálad, bývá často naštvaná na své rodiče.

Vaší seriálové postavy se právě týká i střídavá péče, jak myslíte, že je to právě pro děti náročné?

Musí to být hodně náročné. Naštěstí jsem to sama nezažila, rodiče se nerozvedli. Ale je určitě skvělé, když se rodiče snaží právě dítěti co nejvíce vyhovět.

Rozvody rodičů jsem čím dál častější, měla jste třeba nějaké kamarády, kterých se týkalo? Řešili jste to spolu?

Měla jsem kamaráda. A bylo to spíš takové smutné a nepříjemné, protože se mu často stávalo, že například neměl učební pomůcky, protože je měl u mámy, když byl u táty nebo naopak. Často jsme řešili právě takové maličkosti. Vždycky mi spíš přišlo, že děti jsou nakonec radši, že už se jim rodiče nehádají, ale vyrovnat se s tím je určitě těžké.

A má podle vás střídavá péče naopak své výhody?

Například poznat nového partnera rodičů, i to mu může přinést něčeho nového do života. Je hlavní, aby rodiče dítě poslouchali a celý proces mu ulehčili.

V čem vás Jedna rodina baví?

Seriál bude hodně zábavný a myslím, že se v něm objeví o nějaké rodičovské rady. Ale bude to takové milé a uklidňující a bude to fajn.

VAŠKA (13 LET)

hraje

SEBASTIAN PÖTHER

„PŘEŽÍT ŠKOLU, RODIČE A STŘÍDAVKU,
TO JE OČ TU BĚŽÍ!“

Rodiče: PETRA a FILIP

Jaký je podle tebe Vašek?

Typický třináctiletý kluk, chodí na parkour, je rád venku a hraje na počítači, má rád vylomeniny ve škole.

Jak moc jste si podobní?

Docela jo, sice na parkour nechodím, jen s kamarády občas skáču přes zábradlí, ale taky jsem rád venku a hraju na počítači.

Právě seriálového Vaška i jeho sestry Martiny se hodně dotýká téma střídavé péče? Co ty na ni?

Moji rodiče jsou rozvedení, ale střídavou péči bych nechtěl. Dokázal bych si to představit, ale sám ji nechci.

Je Jedna rodina tvou první větší zkušeností před kamerami? Chytló tě díky natáčení hraní?

Točím od pěti let, dabuji a hraju v divadle. Zatím mě to baví a i do budoucna plánuju natáčet, ale nevím, jestli bych chtěl být herec až budu dospělý. Často se mě lidé ptají, co bych chtěl jednou dělat, ale zatím nejsem rozhodnutý. Chci jít na vysokou školu a rozhodnout si to až budu starší.

JOHANA (8 LET)

hraje

OLIVER VYSKOČIL

„BAVÍ MĚ POHYB, TANČENÍ, LEZENÍ A ZBYTEK JE NĚKDY LEPŠÍ,
NĚKDY HORŠÍ, VĚTŠINOU PODLE DOSPĚLÝCH!“

Rodiče: KLÁRA a KAREL

Jak bys Johana popsal?

Občas je přídržlý, občas moc hodný, ale se ségrou umí být velký tým.

Jste si v něčem podobní?

No, na brácha trochu přídržlý jsem, v seriálu jsem zas na ségru, takže vlastně si trochu podobní jsme.

Dokázal by sis představit být jako Johan ve střídavé péči?

Dokázal, ale asi by mi to nevyhovovalo.

Jaké jsou tedy podle tebe nevýhody?

Když se třeba něco stane u mámy nebo u táty a ten druhý rodič se to dozví, tak z toho můžou být problémy a může to jít až k soudu.

Baví tě natáčení Jedné rodiny? Je to něco, co bys rád dělal i dál?

Chtěl bych hrát i dál. Přivedli mě k tomu brácha se ségrou a ty zase náš děda, který u filmu pracoval jako kaskadér. A tak se hraní dostalo k nám do rodiny.

Bavilo by tě zkusit si právě adrenalinové scény, když byl děda kaskadér?

Akční scény by mě bavily, bavilo by mě být i kaskadér, ale nejlepší by bylo obojí dohromady.

Máš už nějakou vysněnou roli?

Mám plno rolí, co bych chtěl hrát. Ale moje srdcovka by byla zahrát si agenta. Něco jako Mission Impossible.

ELIŠKU (11 LET)

hraje

LOTTI TÖPFER

„DOSPĚLÍ MI PŘEDZAŘÍDILI ŽIVOT, TAK TEĎ AŽ UDĚLAJÍ VŠECHNO PRO TO, ABY TO FUNGOVALO.“

Rodiče: KLÁRA a KAREL

Jaká je Eliška a jak vychází se svými rodiči?

Eliška je především na svoji mamku hodně zlá a nepříjemná. Ale snaží se být hodná. Ta postava se mi ale moc líbí.

A jaký vztah má se svým bráčkou?

Moc spolu nevycházíme, poštučujeme se, mlátíme se a tak...

Eliška je šikovnou tanečnicí. Věnuješ se tancování i ve skutečnosti?

Věnuji se baletu, ale to je úplně něco jiného.

Eliška se věnuje společenskému tanci, měla jsi na to tréninky?

Měla, asi dvacet hodin. Je to hodně namáhavý tanec, ale moc pěkný. Člověk u toho musí být na-

rovnaný, je to dobré i do budoucna třeba ke zdraví.

Seriál Jedna rodina je o střídavé péči. Dokážeš si představit být její součástí?

Střídavou péčí bych nechtěla mít, dítě by podle mě mělo odmalička vyrůstat s oběma rodiči. Je to blbý, když se to střídá a rodi-

če spolu dobře nevychází. Měli by být všichni spolu.

A baví tě hrát v seriálu a být třeba herečkou?

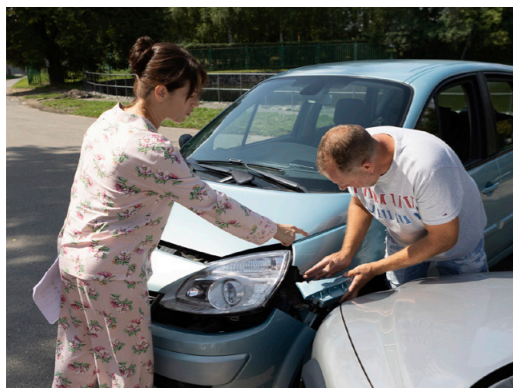
Chtěla bych být herečkou. Být hercem je super, protože můžu být kýmkoliv. Třeba teď v Jedné rodině můžu být zkušenou tanečnicí. Je to super pocit být na natáčení a před kamerou.

MIKEŠ (0 LET)

1. DÍL AUTOSEDAČKA

U mámy je chyba chybou. Když jí udělá macecha, je to zločin a řeší ho celá střídávka. Petra veze všechny čtyři děti do školy, spěchá. Johan nemá sedačku. Drobná silniční nehoda a malá boule spustí kalamitu v celé střídávce.

2. DÍL DĚTSKÝ DEN

Plánovat oslavu pro děti? Na zázraky nevěřte, spoléhejte na ně. Klára chce zabodovat u dětí i ostatních rodičů a předstírá nákup vstupenek na dětskou show, na kterou nemá peníze. Tím spustí řetězovou reakci a všem tím nabourá plány na Den dětí.

3. DÍL ŠATY NA SAMBU

Z Číny nikdy nechodí nic dobrého, ani šaty na sambu. Následky musí řešit rodiče, i když jsou dávno ex. Klára objedná Elišce na taneční soutěž šaty z Číny. Jsou příšerné. Eliška je zničená, Klára nechá ušít jiné. Jenže švadlena onemocní. Situaci tedy musí řešit máma s tátou, dva ex ve společné ex ložnici – času ovšem není nazbyt.

4. DÍL SEZNAMKA

Žádná ex nechce být osamělá ex. Výběr na seznamkách je široký, ale málokdy vhodný pro život. Klára má na muže smůlu. Všechny její pokusy o seznámení selhávají a někdy dost dramaticky. A na šťastný konec to nevypadá ani tehdy, když se rozhodne nechat vše na osudu.

5. DÍL ŠŤASTNOU CESTU

Pošlete děti na tábor, zamávejte jim a žijte! Umíte to ještě vůbec? Děti odjíždějí na letní tábor a rodiče ze střídávky propadají euforii z vytoužených čtrnácti dní volna. Všichni je plánují prožít nějak výjimečně. Což se jim bohužel povede.

7. DÍL HARMONOGRAM

Vy máte děti, děti kroužky a z vás je taxikář. Sny o rodičovství vypadaly úplně jinak. Penály, sešity, obaly, knihy, rozvrh. Ve střídávce ještě střídací rozvrh. Někdo někam nechce, jiný jinač nemůže a výsledkem jsou zmatky, chaos, zapomenuté děti a stá verze rodičovského rozvrhu rozvožů.

6. DÍL JOHAN

Když se chce dítě dostat z tábora domů, způsob si vždycky najde. I kdyby mělo zbourat celý rozvrh střídávky. Děti jsou sice na táboře, ale rodičům přesto nevychází plány podle jejich představ. Nestihnou si ani trochu užít volna a už musí pro Johana zpátky na tábor nebo přestavovat dům.

8. DÍL PŮJČKA

Je dobrý nápad půjčovat si od macechy vašich dětí, když vám dluhy přerostou přes hlavu? Klára se propadá stále hlouběji do dluhové pasti. Staré dluhy nemizí a nové se objevují. Klářin stres ničí a narušuje křehkou rovnováhu ve střídávce, otevírají se staré rány a vyplouvají staré křivdy.

JEDNA RODINA

producent: Lumivod – Jindřich Motýl, Martin Růžička, Simona Brdičková //
námět: Lucie Konečná // **scénář:** Lucie Konečná, Magdaléna Turnovská, Tereza Dúsová //
režie: Dan Włodarczyk, Jaroslav Fajt, Martin Kopp // **kamera:** Asen Šopov, Aleš Hart,
Jan Drnek // **střiž:** Vladimír Barák, Marek Opatrný, Krasimira Veličková //
hudba: David Hlaváč // **kreativní producentka TV Nova:** Lena Hanychová //
hraji: Tereza Kostková, Tomáš Jeřábek, Filip Blažek, Berenika Kohoutová,
Zuzana Vejvodová, Denisa Biskupová, Pavel Zedníček, Eva Holubová,
Miroslav Vladyka, Adam Mišík, Jana Paulová a další

Aneta Veselská

PR koordinátor

aneta.veselska@novatv.cz

+420 736 531 243

novagroup.cz, pressweb.nova.cz

© 2022, TV Nova

TV Nova s.r.o., Křiženeckého nám: 1078/5, 152 00 Praha 5
tel.: +420 242 464 115, e-mail: tiskove@nova.cz